

Ze série Cloverleighská farma

Nezapomenuteľná

Melanie Harlow

Román

Nezapomenutelná

Copyright © 2022. Unforgettable by Melanie Harlow.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and RF Literary Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7091-5 (pdf)

Melanie Harlow

Nezapomenutelná

ZE SÉRIE CLOVERLEIGHSKÁ FARMA

přeložila Šárka Králíková

*Pro Sammyho a AJ,
s láskou a vděkem*

Musíte se vzdát svého bývalého já,
abyste se mohli změnit v to budoucí.

Candace Bushnelllová

Jedna

TYLER

Kdysi dávno jsem mohl být hrdinou tohoto příběhu. Měl jsem přece všechno, co takový hrdina potřebuje.

Brutální nadhoz. Zabijácké instinkty. Namyšlený úsměv. Prostě všechno. (A věřte mi, věděl jsem, jak balit holky.)

Dokonce jsem měl i přezdívkou – říkali mi Puška, protože jsem nadhazoval s tak neúprosnou rychlostí a přesností. Tenkrát bych dokázal z šedesáti metrů trefit komára přímo do prdele. Z dvaceti metrů jsem uměl prostřelit sítku rukavice chytače – a taky jsem to udělal. Mnohokrát.

Na střední škole jsem byl držitelem rekordního počtu strikeouts a homerunů. Moje číslo vyřadili z oběhu a můj dres zavěsili v tělocvičně. Trenér mi jednou řekl, že jsem byl hráč, jaký se objeví jen jednou za generaci. V posledním ročníku si mě Sandiegská univerzita vybrala už v prvním kole náboru a nabídla mi neskutečné dva miliony dolarů zápisného.

Postřehli jste to?

Dva. Miliony. Dolarů.

Tu noc jsem v cukrárně na Main Street podepisoval autogramy dětem z Little League – a potom jsem ještě všem zaplatil dva kopečky zmrzliny. O tři měsíce později jsem byl v Arizoně ve výcvikové lize. A pár měsíců nato jsem už byl na jarním tréninku. V Major League jsem poprvé nastoupil dřív, než jsem si mohl legálně koupit pivo.

Měl jsem skříňku v klubovně. Dres na háčku. Celou budoucnost před sebou... budoucnost, kterou jsem chtěl, kterou jsem si odpracoval a kterou jsem si – jak jsem si myslel – zasloužil.

Byl jsem v podstatě nedotknutelný.

Dokud se to jednoho dne nezměnilo.

BÝVALÝ TRENÉR LITTLE LEAGUE: Jasně, sledoval jsem ten zápas. Kdo ne? Ne každý den hraje kluk z našeho města ve Světové sérii. Jen bych si přál vědět, co se vlastně stalo. V jednu chvíli uměl házet a pak najednou ne. Co to, krucinál, bylo?

SPOLUHRÁČ ZE STŘEDNÍ ŠKOLY: Byla to faleš. Držel ji příliš dlouho. Nebo to možná uspěchal. Ale pak už byl mimo. Jako, šest střel úplně mimo za jedinou směnu? Ve Světové sérii? Sakra. Člověk ho musí litovat. Chudák kluk.

UČITEL CHEMIE: Postrádal disciplínu. To byl jeho problém.

ŽENA Z MÍSTNÍHO KOSTELA: Postrádal Ježíše.

SOK ZE STŘEDNÍ ŠKOLY: Srazilo ho vlastní ego, nic víc za tím není. Tyler Shaw si myslel, že je lepší než všichni ostatní, ale teď má ruku v [píp]. Měli místo něj draftovat mě – ten den bych házel líp. Sakra, i můj pes by ten den házel líp.

MÍSTNÍ HOLIČ: Čekali byste, že když mu zaplatili miliony, tak dokáže aspoň trochu mířit. Proč nemohl házet striky jako předtím? Jestli se tady někdy ukáže, tak se ho na to zeptám.

KLIENT NA KŘESLE U HOLIČE: Vsadím se, že měl moc těsný trenky. Z toho jsem vždycky nesvůj.

NÁHODNÝ CHLAP V BARU NA ROHU: Viděl jsem ho házet v posledním ročníku střední. Vyházel prvních devatenáct pálkařů v řadě. Devatenáct! [píp] neuvěřitelný. Škoda, co se mu stalo. A ještě to viděly miliony lidí. Teď se prý drží v ústraní. Žije sám a s nikým nemluví.

NÁHODNÝ CHLAP V BARU NA ROHU NA DRUHÉ STOLIČCE: Já nevím, třeba se ještě někdy vrátí. Zkusí hypnózu. Zajde za cvokařem.

NÁHODNÝ CHLAP V BARU NA ROHU NA TŘETÍ STOLIČCE: Ne, s tímhle mu cvokař nepomůže. A žádněj tým se ho ani nedotkne. Takovej zkrat je rozsudek smrti, to ví každej. Ten kluk v baseballu skončil. Bude sloužit pro výstrahu ostatním.

Samozřejmě, že ten pitomý dokument dávali v letištním baru. Nikde jsem mu nemohl uniknout.

Na pivo po přeletu mě úplně přešla chuť, stáhl jsem si kšiltovku níž do čela a se skloněnou hlavou procházel halou letiště Cherry Capital. S trochou štěstí mě vůbec nikdo nepozná – ve svém malém rodném městě v severním Michiganu jsem nebyl už léta –, ale nechtěl jsem nic riskovat.

V jednu dobu jsem miloval, když mě lidé poznávali. Zírali na mě a mně to vůbec nevadilo. Prosili mě o selfie a já jim vždy vyhověl i se svým typickým namyšleným úsměvem. Žádali mě o autogramy a já s radostí podepsal každý ubrousek, čepici nebo jízdenku, kterou mi podali. Pozvedávali mým směrem sklenice přes zaplněný bar.

„Skvělý zápas proti Atlantě!“

„Gratuluju k začátečnickovi roku!“

„Máš ruku jako Koufax!“

„Do prdele, vážně umíš házet.“

„Ježíši, máš vopravdickej dar.“

„Jsi fenomén, Shawe.“

„Jsi génius.“

„Jsi bůh.“

Na téhle vlně jsem se vezl zatracených deset let, totálně jsem na tom ujížděl.

To byl ale život. V bance jsem měl miliony dolarů. V každém městě v zemi se mi ženské snažily vetřít do hotelového pokoje. Řídil jsem auto, které stálo víc než dům, v němž jsem vyrostl – a ten jsem tátovi pomohl splatit, když se odmítl přestěhovat do většího. Své sestře jsem zaplatil školné na univerzitě.

Ale před třemi lety jsem to zvorál. Dokonce jsem z toho nemohl vinit ani přetržené vazy v rameni nebo

zničený loket – ne, za všechno mohla jenom kolečka v mém mozku. Jak ponižující.

Dostal mě pitomý *zkrat* a najednou bych nedokázal hodit strike, ani kdyby mi šlo o život. Tvrdě jsem dopadl na dno a strhl s sebou i celý tým, přímo během Světové série.

Chápete to? Během *Světové série*.

Od té chvíle si o mně povídali jinak – z hrdiny jsem se stal případem pro cvokaře.

„Co se krucinál stalo, Shawe?“

„Proč to prostě nedokážeš hodit?“

„Zranil ses?“

„Jsi opilý?“

„Je to kvůli tvé matce?“

„Je to kvůli tvému tátovi?“

„Nemáš moc těsný suspensor?“

„Bez komentáře,“ opakoval jsem stále znovu všem sportovním reportérům, kteří si chtěli urvat vlastní kousek slávy.

„Vypadněte odsud,“ říkal jsem vlezlým kameramanům, kteří se navzájem postrkovali, aby mě mohli natočit.

„Prostě mě nechte být,“ odsekl jsem svým spoluhráčům, když mi nabídli, že si budeme házet někde, kde nás nikdo neuvidí. „Vyřeším si to sám.“

A zkoušel jsem to. Každý den. Nechtěl jsem nic jiného než probudit se z té noční můry a zase se cítit sám sebou – chtěl jsem zase mít svoji ruku, ne tuhle cizí kamennou končetinu, která mi visela na rameni a vůbec mě neposlouchala.

Jenže už se mi to nikdy nepodařilo. Moje kariéra nadhazovače skončila.

Takže skončil celý můj život.

Ponížený a nasraný jsem sekl s baseballem a většinu času se schovával na chatě, kterou jsem si koupil v horách. Přemítal jsem nad tím, co bych měl, do prdele, udělat se zbytkem svého života. Jasně, měl jsem peníze, ale taky jsem měl před sebou nekonečné moře času. Vždyť mi ještě nebylo ani čtyřicet.

A pak, jako by mě vesmír ještě nerozdrtil dost, vyšel ten zatracený dokument, ten o hvězdných sportovních kariérách, které skončily kvůli psychickému zhroucení, a velkolepý konec mé kariéry se *opět* propíral ve všech médiích. Každíčký den mi nějaký kretén chtěl radit ohledně toho, co jsem pokazil a jak bych to měl napravit, nebo mi prostě jen chtěl říct, že jsem k ničemu.

Lidi jsou holt lidi. To je na nich to nejhorší.

„Tyler Shaw?“ Chlápek u pultu autopůjčovny se podíval na můj řidičský průkaz a potom vzhlédl k mému obličejí.

„Jo?“ Zpod kšiltu jsem mu věnoval svůj nejkrutější upřený pohled, ten, který jsem si schovával pro pálkaře těsně předtím, než jsem na ně poslal rychlou střelu.

Přesunul pozornost k monitoru. „A chcete si půjčit... luxusní SUV na pět dní? Vráťte ho v neděli?“

„Jo.“ Trochu jsem se uvolnil. Ten týpek mě nepoznal. Jen dělal svou práci.

„Super. Dejte mi minutku.“

„Žádný problém.“

Asi patnáct vteřin ťukal do klávesnice. A pak: „Vy nejste ten *nadhazovač* Tyler Shaw, že ne?“

„Jo, jsem,“ ucedil jsem přes zaťaté zuby.

„Zatraceně.“ Ten chlap zavrtěl hlavou. „Na střední škole jsem vás viděl hrát každou chvíli. Tenkrát jsem byl teprve v Little League, ale s bráchou jsme chodili na všechny vaše zápasy. Byl jste úžasný.“

Byl. „Díky.“

„Zrovna jsem viděl ten dokument o vás. To je pech, kámo.“

„Můžeme, prosím, prostě dokončit to papírování?“

„Jo, jasně. Jasně.“ Zase se vrátil k psaní, ale dál se mnou mluvil. „Je to prostě šílené, víte? V jednu chvíli jste jeden z nejlepších nadhazovačů vůbec a pak je to najednou všechno pryč.“

„Jo.“

„Jako, co se stalo?“

Sevřel jsem ruce v pěst. Zacukalo mi levé víčko. „To kdybych věděl.“

„Vážně, muselo to být děsné.“

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se zůstat klidný. „Podívejte, potřebujete někde něco podepsat? Tak trochu pospíchám.“

Vlastně jsem nespěchal – až do šesti hodin jsem nepotřeboval nikde být a byly teprve čtyři, ale měl jsem toho cápka tak akorát dost.

„Jo, už to tisknu.“ Ještě naposled klepl do klávesnice a pak se na mě znovu podíval. „Zkoušel jste meditaci? To pomohlo mojí mámě, když pořád zapomínala, kam si dala klíče od auta.“

Propálil jsem ho pohledem. Podle jmenovky to byl Steve. „Ano, *Steve*. Zkoušel jsem meditaci. Taky jsem zkoušel hypnózu, psychoanalýzu, kognitivně behaviorální terapii, celibát a Ježíše. Nic z toho ale nezabralo. *Nezapomněl* jsem, jak nadhazovat – jednoduše už to nedokážu. Takže jsem rád, že to tvójí mámě pomohlo, ale fakt bych ocenil, kdyby sis hleděl svýho a dal *mi* klíče od auta, abych odsud mohl vypadnout!“

Steve se zatvářil uraženě. „Ježíši. Možná byste měl zkusit kurz zvládání vzteku.“

Couvl jsem od pultu, aby mě tolik nelákalo mu jednu ubalit. „Počkám venku.“

„Tylere!“

Sotva jsem vkročil do Hop Lot Brewing Co., zaslechl jsem svoje jméno. Sundal jsem si sluneční brýle a spatřil, jak ke mně uhání moje mladší sestra Sadie. Když ke mně doběhla, chytila mě kolem krku a pevně mě objala.

Sice jsme se nevidali moc často, ale byla tou největší stálicí mého života, nejvíc mě podporovala a byla mi nejvíc věrná. Dokázala mě odhadnout líp než všichni ostatní, dokonce i po telefonu, což bylo rozčilující a zároveň uklidňující. Zuřivě jsem ji ochraňoval už ode dne, kdy se narodila, a ona mě nekriticky obdivovala. Mámu jsme ztratili při autonehodě, když byla Sadie ještě v plenkách, a táta zemřel před osmi lety na rakovinu slinivky, takže jsem už žádnou jinou rodinu neměl.

Taky jsem ji pevně stiskl a zvedl ji ze země. „Hej, ahoj. Dlouho jsme se neviděli.“

„To je tím, že už vůbec nejezdíš domů.“ Sotva jsem ji postavil na zem, ustoupila ode mě a v očích se jí zaleskly slzy. „Bože, strašně jsi mi chyběl, kreténe.“

„Ty mně taky.“ Chytil jsem ji paži kolem krku a rozčuchal jí tmavé vlasy. Když jsme byli mladší, k smrti to nesnášela. „Víš, že můžeš navštěvovat i ty mě? Letadla létají oběma směry.“

„Přestaň!“ Se smíchem se mě pokusila plesknout do ruky. „Nechtěj, abych litovala, že jsem tě pozvala na svatbu.“

„Jsi vůbec dost stará na vdávání?“

Protočila panenky. „Tylere, je mi osmadvacet.“

Předstíral jsem, že usilovně přemýšlím. „To není možné. To by mně muselo být šestatřicet.“

„Přesně, ty nabručený dědku.“ Zazubila se a najednou vypadala přesně jako ta holka s culíky, mezerami v úsměvu a špínou pod nehty, která si v létě odpoledne hrávala v parku, zatímco já trénoval. Před zápasy mi dávala trojlístek, který utrhla v trávě, a tvrdila, že je pro štěstí. Nehledě na to, kolikrát jsem jí vysvětloval, že štěstí nosí čtyřlístky, ne obyčejný jetel, stejně trvala na tom, že to bude můj talisman pro štěstí, a nutila mě slíbit, že ho budu nosit v kapse. A já to vždycky dělal.

Když jsem v osmnácti odjížděl z domova, dala mi celou krabici trojlístků jako dar na rozloučenou. Asi už od základní školy jsem neplakal, ale ten den jsem k tomu vůbec neměl daleko.

„Tak pojď,“ řekla a zatahala mě za ruku. „Už máme připravený stůl. Nemůžu se dočkat, až potkáš Joshe.“

Nechal jsem se odtáhnout do zadní části podniku, kde její přítel – teď už snoubenec – seděl u stolu, po jehož stranách byly umístěny dlouhé lavice. Když jsem se přiblížil, vstal a na chlápka s takovým počtem tetování se zatvářil překvapivě nervózně. Na druhou stranu, já jsem dokázal být docela hrozný. Sice už jsem neuměl nadhazovat, ale pořád jsem byl vysoký, svalnatý a ramenatý. Svůj výhružný pohled jsem si piloval celá léta, kdy jsem jím propaloval dvacet metrů vzdálené protihráče. Rozhodl jsem se, že ho teď Joshovi jen tak pro nic za nic předvedu – pravděpodobně to byl dobrý kluk, ale *zbouchl* moji sestřičku. Chtěl jsem mu dát najevo, že si s ní – ani se mnou – nebude zahrávat.

„Tylere, tohle je Josh. Joshi, tohle je můj bratr Tyler.“ Sadie úzkostlivě přihlížela, zatímco mi její snoubenec nabídl pravici a já čekal *jen* o vteřinu déle, než bylo nutné, a teprve potom ji přijal.

„Rád tě poznávám,“ řekl Josh. Jeho stisk byl pevný, úsměv váhavý, ale upřímný. Pohlédl mi zpřímá do očí. „Hodně jsem toho o tobě slyšel.“

„Vážně?“ Pozvedl jsem obočí na sestru a přemýšlel, co mu o mně asi navykládala.

„Samé dobré věci,“ objasnila a ukázala na lavici naproti Joshovi. „Co kdyby ses posadil?“

Poslechl jsem ji a ona si sedla k Joshovi tak blízko, aby mu mohla ovinout ruce kolem hustě potetovaného bicepsu. Připadalo mi to nechutné, byl jsem zmatený a taky jsem z nich měl radost. Já bych rozhodně nikdy nedokázal někomu slíbit *lásku, dokud nás smrt nerozdělí*, ale proč by to nemohli udělat oni, že?

Přišla servírka a my si objednali pití – pivo pro mě a Joshe a vodu pro Sadie –, a než nám ho donesli, prohlédli jsme si jídelníček. Josh mi doporučil tacos a Sadie milovala jejich krůtí sendviče. Já si vybral burger s hranolkami, ale především jsem chtěl to pivo. Sotva ho postavili na stůl, pozvedl jsem ho a několikrát si toho chladného pití zhluboka lokl.

„Takže, Tylere,“ začala sestra, „chtěla bych tě o něco požádat.“ Střelila očima po Joshovi. „My bychom tě chtěli o něco požádat.“

„O co?“

Zhluboka se nadechla. „Půjdeš našemu miminku za kmotra?“

Ztuhl jsem s püllitrem na půli cesty mezi svými rty a stolem. Pak jsem ho znovu zvedl a ještě jednou si lokl. „Já?“

„Samozřejmě, že ty.“ Sadie se na mě usmála a potřásla hlavou. „Kolik si myslíš, že mám starších bratrů?“

„Vážně si myslíš, že se na to hodím?“ Přešel jsem zrakem z jednoho na druhého. „Joshi, ty žádného bratra nemáš?“

Zavrtěl hlavou. „Jenom sestru. A ta bude kmotrou.“

„Vždyť ani nechodím do kostela,“ namítl jsem.

„To nevádí.“ Moje sestra pokrčila rameny. „Ani to moc nebereme z náboženského hlediska. Jen chceme vědět, že kdyby se nám něco stalo, někdo by se o to dítě postaral. Chceme někoho, komu můžeme věřit.“

Sevřel se mi hrudník a rychle jsem opět usrkl piva.

Důvěra. Dřív jsem ji míval. Věřil jsem svojí ruce. Svojí mysli. Věřil jsem, že ten zatracený míček dopadne přesně tam, kam ho hodím.

Ale pokusil jsem se usmát. „Samozřejmě, že to pro vás udělám. O dětech vůbec nic nevím, takže doufám, že tu ještě dlouho pobudete, ale bude mi ctí. Díky.“

Sadie se rozzářila a oči se jí zalily slzami. „Bože, hrozně jsem se bála, že to odmítneš.“

„Ani se tě nechtěla zeptat,“ dodal Josh.

„No, je to hodně velká zodpovědnost.“ Sestra si otřela ruce. „Promiň, jsem poslední dobou strašně naměkko. To ty hormony.“

„Spousta hormonů.“ Josh si zvedl pivo ke rtům.

Sadie ho šťouchla loktem a pokračovala. „Každopádně, je to velká zodpovědnost a nechtěla jsem, abys měl pocit, že to musíš přijmout. Počkat.“ Najednou se zatvářila podezřívavě. „Souhlasil jsi jen proto, že máš pocit, že musíš?“

„Ne,“ lhal jsem a modlil se, aby mě *tentokrát* neprokoukla. „Souhlasil jsem, protože jsem chtěl.“

Sestra vydechla úlevou. „To je dobře. Tak mi pověz, co jsi poslední dobou dělal.“

„Promiňte.“ Nějaký kluk, možná desetiletý, stál u našeho stolu a v ruce držel propisku a kousek papíru. Díval se na mě. „Vy jste Tyler Shaw?“

„Jo.“

„Mohl byste mi dát autogram?“

„Jasně.“ Vzal jsem si od něj tu propisku a papír a naskrábal na něj svoje jméno. „Hraješ baseball?“

Ten kluk přikývl. „Jsem taky nadhazovač. Táta říká, že jste byl odsud nejlepší.“

„To je pravda,“ prohlásila hrdě Sadie.

„Říká, že teď už jste k ničemu,“ pokračoval ten chlapec a poškrábal se na hlavě, „ale taky říkal, že ve své době jste byl nedotknutelný.“

Zamračeně jsem mu předal ten autogram. „No, tady to máš.“

„Díky,“ řekl a odešel pryč.

„Ten malej sráč.“ Josh za tím klukem zíral.

Zvedl jsem pivo a znovu si mocně lokl. „Zvykl jsem si na to.“

„No, my naše děti vychováme rozhodně líp,“ pronesla vzdorovitě Sadie.

„To je v pohodě.“ Zase jsem se napil. Už jsem byl skoro na dně. „Joshi, co vlastně děláš? Sadie říkala něco o lodích?“

„Jsem hlavní mechanik v opravně lodí Miller Boat Works.“

„V tuhle roční dobu musíte mít práce nad hlavu. Za chvíli přece začne léto.“

Přikývl. „Jo, nevíme, kam dřív skočit.“

Podíval jsem se na Sadie, která učila pátou třídu na naší staré základce. „A co ty? Škola za chvíli skončí, že?“

„Už zbývá jen měsíc. Jenom doufám, že ještě zvládnu skrývat to břicho.“ Sklonila zrak a zavrtěla hlavou. „Nosím čím dál volnější oblečení, ale mám pocit, že už teď se na mě děti dívají divně.“

„Tak mi pověz o té svatbě.“ Dopil jsem pivo a rozhlížel se po servírce, abych si objednal další. „Když už jsi

mě kvůli ní dotáhla až sem, tak bych asi měl vědět, kdy a kam mám přijít.“

Sadie se napřímila a našpulila rty. „Je to v sobotu večer na Cloverleighské farmě, ty tupče. Měl bys to už dávno vědět, protože už jsem ti všechny podrobnosti poslala e-mailem.“

„Promiň, vyhýbám se svému e-mailu.“

„A poštou jsem ti poslala pozvánku.“

„Vyhýbám se i poštovní schránce.“

Ztěžka si povzdechla. „Pošlu ti textovku.“

„Perfektní.“

Přimhouřila na mě oči. „Vzal sis s sebou nějaký oblek, že jo?“

„Chceš říct, že nemůžu přijít v džínách?“

„Ne. Musíš mít tmavý oblek.“ Očividně neměla náladu na vtipkování. Zamračeně si prohlížela moji hlavu. „A mohl by ses nechat ostříhat?“

„Je to vážně nutné?“

„Ano, prosím. A možná by ses mohl i oholit víc nakrátko.“

Podíval jsem se na Joshe. „Tady vidíš, proč se nehodlám ženit.“

„Kdo by o tebe vůbec stál, když se chováš jako nabručený dědek?“ Sadie mě nakopla pod stolem. „Jo, mimochodem, zdraví tě April Sawyerová.“

Sevřel jsem prázdný půllitr v dlani. Zhoupł se mi žaludek. „Ty jsi viděla April Sawyerovou?“

„Ano. Je organizátorkou akcí na Cloverleighské farmě, takže nám připravuje svatbu.“

„Nedošlo mi, že tady pořád bydlí.“

„Nějakou dobu byla v New York City, ale před pár lety se vrátila zpátky.“ Podívala se na Joshe. „Kdyby jezdil domů častěji, tak by tyhle věci věděl.“

Ztěžka jsem polkl. April Sawyerová... Tohle jméno jsem neslyšel už léta.

„Stará kamarádka?“ podivil se Josh.

„April byla nejlepší hlídačka na světě,“ vysvětlovala Sadie. „Chodila s Tylerem na střední.“ Potom pohlédla na mě. „A nepomáhala ti s matikou nebo něčím?“

„S angličtinou.“ Nikdy bych neprošel, kdyby mi nenapsala polovinu esejů. Škola mi moc nešla, ale April mi nějak dokázala položit pár otázek a proměnit moje strohé, neohrabané odpovědi ve věty, které dávaly smysl a navíc zněly, jako bych je napsal sám. Vždycky mi říkala, že jsem chytřejší, než si myslím, a že kdybych se domácím úkolem věnoval aspoň z poloviny tolik jako svým bicepsům, byl bych premiant.

Za tuhle poznámku jsem jí na hlavu vysypal celý pytlík popcornu z mikrovlnky.

A s mojí sestrou to uměla vážně skvěle. Táta tvrdě dřel hned v několika pracích – jako pokrývač, řidič kamionu i řemeslník –, aby nás uživil, a já tolik času trávil na trénincích, že jsem se o Sadie nemohl starat. April nám se-slalo samo nebe. Vyzvedávala Sadie odpoledne po škole a pomáhala jí s domácími úkoly. Ve všední dny vařila večeři. Ukládala Sadie do postele. A pak se u nás často ještě zdržela a pomáhala s nějakými úkoly mně. Nebo jsme si jenom povídali. Dokázal jsem ji rozesmát tak moc, až jí tekly slzy, a ona uměla protočit oči ke stropu nad mými egoistickými žvásty, zatímco všechny ostatní holky mi rovnou padaly k nohám.

Byl to uvolněný vztah. Žádný tlak. Žádné kecy. Žádné předstírání. Nebylo pro mě vždy snadné nechat své neposedné ruce v klidu, ale dělal jsem to.

Až do té chvíle, kdy jsem se neudržel.

„Takže teď je z ní organizátorka svateb?“ zeptal jsem se.

„Ano a je fantastická. Dře pro mě až do úmoru. Vzala v potaz všechny moje vysněné nápady a našla způsob, jak je uskutečnit v menším měřítku. A navíc požádala řadu dodavatelů o laskavost, aby se všechno stihlo včas, protože to samozřejmě děláme na poslední chvíli.“ Sadie si povzdechla. „Člověk by neměl plánovat celou svatbu v rámci tří týdnů.“

„Potřebujete nějaké peníze?“ zeptal jsem se, ale v duchu jsem se stále zaobíral tím, že po tolika letech zase uvidím April Sawyerovou. Jak asi teď vypadá? Má ještě pořád ty úžasné zrzavé vlasy?

Sadie zavrtěla hlavou. „Jsme v pohodě. Je to jenom malá svatba. Necelých sto hostů a s Joshem za ni chceme zaplatit sami. Ale i tak díky za nabídku.“

„Kdyby něco, stačí říct,“ řekl jsem a konečně upoutal pozornost číšnice a objednal si další pivo.

Když mi ho donesla, jeho sytá zlatavá barva mi nějak připomněla vlasy April Sawyerové. Při čekání na jídlo jsem se přistihl, jak zalétávám pohledem ke dveřím, kdykoliv se otevřely, jako bych čekal, že by sem mohla přijít. Přemýšlel jsem, co bych udělal, kdyby se to stalo.

Nemohl jsem ji vyhnat z hlavy.

Na zpáteční cestě do hotelu jsem přemítal, jestli je vdaná. Jestli má rodinu. Jestli je šťastná.

Když jsem se svlékal a zalézal si do peřin, dumal jsem, jestli na mě taky někdy myslí.

Uvelebil jsem se uprostřed velké postele a vzpomínal na všechny drobnosti, které se mi na ní líbily – zvuk jejího smíchu, dolíčky na tvářích, když se usmála, spršku pih na hřbetě nosu, jak překvapivě hlasitě uměla pískat na prsty, na vůni jejího pleťového krému, která mi připomínala narozeninový dort.

Byla to tahle vůně, co tu noc nakonec rozcupovalo moje sebeovládání? Nebo její dlouhé zrzavé vlasy? To, jak poslouchala, když jsem blábolil o svých snech o Major League, zatímco jsme seděli pod hvězdami na korbě mého auta? Bylo to tím, že jsem měl následující den odjet a my se museli rozloučit?

Nebo jsem byl jenom obyčejný osmnáctiletý kluk nabuzený několika pivy a tunou testosteronu?

Ani dnes jsem si tím nebyl jistý.

Své sestře a Joshovi jsem řekl pravdu – o miminech jsem nevěděl vůbec nic.

Ale věděl jsem, že April Sawyerová před osmnácti lety jedno porodila.

A že bylo moje.

Dvě

APRIL

„U dělala jsem to. Napsala jsem ten dopis.“
Bez pozdravu jsem zadýchaně klesla na pohovku v ordinaci své terapeutky a okamžitě jí to oznámila.

Prisha Darová se na mě usmála a posadila se do svého křesla. Překřížila si nohy a povzbudivě na mě kývla.
„Pokračujte.“

„Udělala jsem, co jste mi navrhla. Jela jsem domů a sepsala všechny důvody, proč bych se po osmnácti letech chtěla sejít se svým synem, a také všechny důvody, proč ne.“

„A co vám ty seznamy pověděly?“

„No, seznam *pro* byl mnohem delší. Třeba bych ráda věděla, jak vypadá, zajímá mě, jestli je šťastný, a chtěla bych slyšet, kam se chystá na vysokou.“ Odmlčela jsem se a vybavila si ty seznamy rozepsané na jednotlivých stránkách poznámkového bloku. „Taky tam bylo to, že bych se ráda naposled ujistila, že jsem se před lety rozhodla správně... a chtěla bych tuhle kapitolu svého života uzavřít.“

Přikývla. „A co ten seznam proti?“

„Tam bylo jen jedno slovo,“ přiznala jsem. „Strach.“ Prisha se soucitně usmála.

„A pořád se toho bojím. Ale už nechci, aby mě strach takhle brzdil. Vždycky jsem si myslela, že bude nejlepší to tajemství udržovat a pohřbít ho spolu se všemi bolestnými pocity, které se k němu pojily – s provinilostí, hanbou i zármutkem. Ale možná jsem se zmýlila.“

„Často se snažíme takovým způsobem ochránit,“ uznala Prisha. „Ale nefunguje to, že ne? Ty pocity se stávají kotvami, které nás mlčky pojí právě k té bolesti, kterou potřebujeme překonat a nechat jít. A i kdybyste se rozhodla *nesejít* se se svým synem, což by bylo naprosto v pořádku, pořád byste se s těmi pocity musela vyrovnat. Když jste za mnou přišla poprvé, viděla jsem, že ještě nejste zcela připravená.“ Rty prohnula v laskavém úsměvu. „Ale myslím, že teď už jste.“

Přikývla jsem. „Taky si to myslím. A včera v noci jsem napsala dopis jeho rodičům. Dokonce jsem ho i zalepila, napsala na něj adresu a nalepila známku, ale...“ Zastyděla jsem se, sáhla do kabelky a vyndala z ní obálku. „Dnes ráno jsem se nedokázala přinutit hodit ho do poštovní schránky.“

„Nebuďte na sebe příliš tvrdá, April. Za pouhých několik měsíců jste urazila dlouhou cestu.“

Nasucho jsem polkla přes stažené hrdlo. „Děkuju.“

Odložila stranou iPad a překřížila paže. „Pamatujete si, co jste mi řekla, když jste přišla poprvé? Proč jste vlastně začala chodit na terapii?“

Na chvíli jsem se zamyslela a vyhlédla z okna její ordinace na magnólii obsypanou jarními květy. Když jsem se v únoru poprvé posadila na tuhle pohovku, ten strom byl tmavý a holý, jeho větve poprášené sněhem.

„Chtěla jsem být šťastnější. A nechtěla jsem se cítit tak osamělá.“

„Chtěla jste najít vztah. Je v pořádku vyslovit to nahlas – všichni chceme, aby nás někdo miloval a přijímal.“

Přemítala jsem, jaké by to bylo – kdyby mě někdo miloval a přijímal i se všemi mými temnými tajemstvími. Zнала jsem to pouze zvenčí. V průběhu minulého roku jsem sledovala, jak všechny moje čtyři sestry našly svou sprízněnou duši. „Ano. To bych si přála.“

„Ale nejdřív se musíme naučit milovat a přijímat *sami sebe*. Když jsme začaly, byla jste frustrovaná, protože jste si myslela, že by vám pomohlo, kdybyste v práci najali nějakou výpomoc. Myslela jste si, že vám pomůže trávit méně času v práci a mít více volna. Myslela jste si, že vám pomůže dovolená.“

„Správně. A pak jsem tohle všechno udělala – najala jsem další organizátorku, začala chodit do posilovny, jela na dovolenou na pláž a pořád jsem se cítila...“ Rozhodila jsem rukama a znovu se na ni podívala. „*Zaseklá* na tomhle osamělém nešťastném místě. Jako bych byla sama na ostrově a dívala se, jak jsou všichni ostatní na pevnině šťastní.“

Prisha si mě chvíli mlčky prohlížela. „April, velice brzy mi bylo jasné, že nebudete šťastnější, když pouze přestanete tolik pracovat. Jakmile jsme prozkoumaly vaši minulost, byla jsem si jistá, že ta osamělost, kterou prožíváte, a ten pocit, že jste *zaseklá*, není způsobený vaší prací, ale tím tajemstvím, které v sobě dusíte už osmnáct let – touto neukončenou kapitolou vašeho života. Nikdy jste o tom miminku, kterého jste se vzdala, nechtěla nikomu povědět, protože jste se bála, že by vás odsoudili stejně, jako se odsuzujete sama, a proto jste si nikdy nikoho nepustila k tělu. Snažila jste se tím chránit.“

Přikývla jsem. Už zase jsem měla knedlík v krku.

„Až budete připravená a vložíte ten dopis do schránky, bude to další krok k ukončení oné kapitoly. Zrovna tak důležité je však i mluvit nahlas o tom, co jste prožila. Byla bych ráda, kdybyste si o tom promluvila s někým, kdo je vám blízký a komu důvěřujete. Říkala jste, že o tom dítěti ví jenom vaše matka a babička, je to tak?“

„A moje starší sestra Sylvie. Ale mám ještě tři sestry, kterým jsem se nikdy nesvěřila.“

Podívala se mi do očí. „Můžete některé z nich věřit?“

„Věřím úplně všem,“ řekla jsem upřímně.

„Dobře. Vaším domácím úkolem je povědět jedné z nich – nebo všem – o tomto období svého života. Sice se bojíte a je vám to velice nepříjemné, ale věřím, že to je nezbytné, pokud se chcete zahojit. Potom třeba budete chtít i poslat ten dopis.“

Přikývla jsem. Věděla jsem, že má pravdu. Pokud jsem se opravdu chtěla osvobodit, musela jsem být odvážná.

„Je tu ještě něco,“ vyhrkla jsem.

„Ano?“

Sklopila jsem zrak k dopisu ve svých dlaních. „Otec toho dítěte – je docela dobře možné, že ho uvidím poprvé od... tamté doby. Jeho sestra se má za týden vdávat a já jí organizuju svatbu.“

„Chápu.“ Natáhla se pro svůj ipad. „Jaký z toho máte pocit?“

„Asi jsem nervózní.“ Žmoulala jsem jeden roh obálky. „Bojím se, že nebudu vědět, jak se zachovat. Kdysi dávno jsme bývali opravdu blízcí přátelé. Ale potom... už jsme spolu nikdy nemluvili.“

„Říkala jste, že se na něj nezlobíte.“

„Nezlobím. Kvůli tomu, co se stalo, se cítil stejně příšerně jako já. Pořád dokola se omlouval.“

„Odpustila jste mu?“

Vzhlédla jsem k ní. „Samozřejmě. Mohli jsme za to přece oba.“

Pomalou přikývla a položila otázku, již jsem se děsila. „Odpustila jste sobě?“

Před dvěma měsíci bych nejspíš lhala a řekla ano. Možná bych té lži sama věřila. Ale teď jsem se víc snažila hledat pravdu.

„Pracuju na tom,“ odpověděla jsem.

„Dobře.“ Laskavě se usmála. „A z *jednoho* úhlu pohledu to načasování možná není ideální, ale mohla bych navrhnout jiný způsob, jak se na to podívat?“

„Samozřejmě.“

„Vesmír pracuje podivnými způsoby, April. Třeba vás to má postrčit tím správným směrem. Pomoci vám vzdát se těch výčitek a přijmout změnu.“

„Je to něco jako znamení?“

Pokřčila rameny. „Říkejte si tomu, jak chcete. Jen se toho nebojte. Jenom vy *sama* máte sílu držet se zpátky nebo vykročit dál. Rozhodněte se, co to bude.“

Později ten večer jsem z lednice vyndala láhev vína.

Když jsem odešla od terapeutky, napsala jsem svým sestrám a zeptala se, jestli by mohly na osmou přijít ke mně. Bála jsem se, že kdybych čekala ještě déle, ztratila bych odvahu.

Uslyšela jsem, jak se otevřely a zavřely dveře mého bytu. „Ahoj?“

„V kuchyni,“ zavolala jsem a odšpuntovala láhev.

Dovnitř vešla moje sestra Meg oblečená v sukni, blůze a botách na podpatku, jako by právě přišla z kanceláře.

„Ahoj,“ pozdravila a zavěsila si kabelku na opěradlo židle. „Jak se máš?“

„Dobře,“ řekla jsem a vytáhla ze skříňky čtyři sklenice. Sester Sawyerových bylo pět a všechny jsme milovaly víno, ale ta nejstarší z nás, Sylvie, byla těhotná. „Jak to jde v nové práci?“

Meg, prostřední sestra, se nedávno přestěhovala zpět z D.C. a zaujala pozici advokátky pro regionální pobočku Americké asociace pro hendikepované. „Miluju ji,“ prohlásila nadšeně a vyhrnula si rukávy blůzy. „Pracovní doba je dlouhá a ráda bych častěji vídala Noaha, ale jinak je pro mě ideální. Mám nám nalít?“

„Jasně.“

Noah byl Megin přítel a důvod, proč se vrátila domů. Byl to psovod na místním oddělení šerifa. Ti dva byli vždycky nejlepší kamarádi, ale vloni na podzim, když se vrátila na svatbu naší nejmladší sestry Frannie, si konečně přiznali to, co jsme my ostatní viděli už dávno – že se k sobě dokonale hodí.

Chloe, druhá nejmladší, dorazila, když jsem na stůl pokládala tác se sýrem a krekry. Překypovala dychtivostí, protože náš otec se konečně rozhodl, že tento měsíc definitivně odejde do důchodu, což znamenalo, že se ona stane ředitelkou Cloverleighské farmy. Mí rodiče ten podnik rozjeli jako malou biofarmu, ale postupně k ní přibýly penzion, restaurace s čerstvými potravinami, vinice a zbrusu nová maličká palírna, kterou založila Chloe se svým snoubencem. Také jsme tu měli jedno z nejlepších míst na svatbě ve státě.

„Táta si už i vyklidil kancelář,“ řekla Chloe, odkopla boty a posadila se na židli vedle Meg. „Třeba nelhal, když sliboval, že je ta práce moje.“

Meg se rozesmála. „Takže nebudeš muset měnit zámky.“

Jako další dorazila Sylvie, trochu rozcuchaná od větru, ale jinak – jako obvykle – oslnivě krásná. Sylvie je z nás nejstarší a v zimě se se svými dvěma dětmi vrátila do rodného domu, aby zde začala znovu poté, co ji opustil její kreténský exmanžel. Henry DeSantis, správce vinice a sklep mistr z Cloverleighské farmy, se na ni jen jednou podíval a hned se do ní bláznivě zamiloval. Teď jsou čerstvě zasnoubení a na podzim by se jim mělo narodit miminko.

„Ahoj, Syl. Jak se cítíš?“ zeptala jsem se jí.

Sylvie se široce usmála a zaujala místo mezi mnou a Meg. „Vážně dobře, díky. Vyrůstám z kalhot rychleji, než by se mi líbilo, ale to nevadí.“

O chvilku později rozrazila dveře naše nejmladší sestra Frannie. „Omlouvám se,“ řekla bez dechu. „Mack přijel domů z práce pozdě a já nerada nechávám holky večer samotné.“ Frannie se provdala za Declana MacAllistera, finančního ředitele Cloverleighské farmy, který má tři dcery z předchozího manželství.

„To je v pohodě,“ ujistila jsem ji, když obešla stůl a klesla na židli po mé levici.

Pár minut jsem mlčela a sbírala odvalu, abych se dokázala podělit o své tajemství. Sestry kolem mě drmolily jako o závod o Megině nové práci, Chloině podzimní svatbě, Sylviině novém domě a Franniině cukrárně a o velké oslavě pro tátu u příležitosti jeho odchodu do důchodu, která se měla konat na konci měsíce, kdy jsme měli oslavit i čtyřicáté výročí Cloverleighské farmy. To štěbetání bylo neutuchající.

Nakonec to byla Sylvie, kdo si všiml mé nezvyklé zamlklosti.

„April, jsi v pořádku?“ zeptala se a věnovala mi ustaraný pohled.

„Ano.“ Odkáhlala jsem si a napřímila se. „Ano, ale chtěla bych vám něco říct.“

V pokoji se náhle rozhostilo takové ticho, že jsem slyšela i cvrčky za zavřenými okny kuchyně.

„Co se stalo?“ zeptala se Frannie.

„Nic se nestalo, já jenom, že...“ sáhla jsem po své skleničce a usrkla si ryzlinku.

Sylvie mi položila ruku na nohu – nějak poznala, o co jde. Rychle jsem na ni pohlédla a ona se na mě laskavě usmála. *Bude to v pořádku*, říkala mi očima.

Nepatrně jsem přikývla a odložila sklenku. „Tohle je pro mě těžké,“ začala jsem, „protože vás mám ráda a věřím vám.“ Další hluboký nádech. „Ale něco jsem před vámi spoustu let tajila.“

„O co jde?“ Meg se předklonila a opřela se lokty o stůl. „Můžeš nám to povědět, April.“

Položila jsem si ruce na bolestně stažený žaludek. „V létě, hned po střední škole, jsem otěhotněla.“

Mým sestrám poklesla čelist. Vykulily na mě oči.

„S kým?“ vyslovila Chloe otázku, na kterou všechny myslely.

„Povím vám to, ale prosím, neříkejte o něm nikomu jinému. Musí to zůstat mezi sestrami Sawyerovými. Podporoval mě při adopci, ale nepřál si, aby jeho jméno figurovalo na rodném listu.“

„Byl to Tyler Shaw, že jo?“ zeptala se Meg.

Zírala jsem na ni přes stůl. „Ano. Jak jsi to věděla?“

„Ten rok jste spolu trávili hodně času. A každou chvíli jste byli u něj doma.“ Pokrčila rameny. „A navíc byl děsně sexy. Zamílovala se do něj polovina holek ze školy.“

„No, *já* se do něj nezamílovala,“ kontrovala jsem. „U něj doma jsem byla každou chvíli, protože jsem hlídala jeho mladší sestru. Vážně jsme byli jenom dobří

kamarádi. Jasně, nebyla jsem slepá. I já si myslela, že je k sežrání, ale holky se na něj vrhaly – doslova vrhaly – každou chvíli. Byla jsem ráda, že mezi ně nepatřím. A myslím, že jemu se to líbilo taky. Respektoval mě.“

„Tak jak k tomu došlo?“ Chloe naklonila hlavu na stranu. „Byla to jenom náhodná jednorázovka?“

Přikývla jsem. „Přesně. Bylo to hned po konci školy, noc před tím, než odjel. Byli jsme u někoho na oslavě – ani si nepamatuju u koho – a on se nabídl, že mě odveze domů. Jenže jsme nejeli přímo, ale udělali jsme si zájždku.“

„Kam?“ zeptala se Frannie a pak si skousla ret. „Promiň, není to moc osobní?“

„Ne, to je v pohodě.“ Nadechla jsem se a dovolila, aby mě vzpomínky na tu noc zaplavily jako mořské vlny. „Chtěl se projet kolem hřiště, kde v dětství odehrál spoustu zápasů. Samozřejmě bylo úplně opuštěné a temné, protože už bylo pozdě večer, a tak jsme jen seděli na korbě jeho auta a povídali si. Strávili jsme spolu hodně času, ale tehdy se mnou poprvé otevřeně mluvil o svých pocitech. Vyprávěl mi o svém dětství, o tom, jak mu umřela máma a jak moc se snažil, aby na něj byl táta hrdý. A hrozně moc se těšil, až odsud vypadne a dokáže, co v sobě má. Smutný byl jen kvůli tomu, že musel opustit svoji sestru. Děkoval mi za to, jak moc jsem se jí věnovala.“ Znovu jsem se nadechla. „Potom mi poděkoval i za to, že jsem jemu pomáhala s domácími úkoly.“ Odmlčela jsem se. „A pak řekl, že by beze mě nikdy neprošel posledním ročníkem, a natáhl se a pohladel mě po vlasech.“

„Máš vážně *úchvatné* vlasy,“ řekla Meg.

Krátce jsem se zasmála. „A najednou jsme se líbali a potom se všechno odehrálo hodně rychle. Jako vážně *hodně* rychle.“

„Tak to s osmnáctiletým klukem bývá,“ podotkla Chloe.

„Takže žádný kondom?“ hádala Frannie.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Abych řekla pravdu, bylo to moje poprvé. Spíš jsem se bála, jestli to nedělám špatně.“

„I kdyby ano, pochybuju, že by si toho všiml,“ prohlásila Chloe. „Vždyť mu bylo jen osmnáct.“

„Takže, co se stalo pak?“ zeptala se Frannie.

„No, hned potom jsme se tak trochu rozpačitě zasmáli a on mě odvezl domů. Na naší verandě mě objal na rozloučenou. Druhý den odjel do Arizony a já na konci léta odjela na vysokou.“

„Zůstali jste v kontaktu?“ zeptala se Meg.

„Vlastně ne. Možná jsme si tu a tam poslali textovku, ale oba jsme už přešli k další kapitole svých životů. Teprve až někdy v říjnu jsem pojala podezření, že bych mohla být těhotná. Tou dobou už jsem několikrát nedostala měsíčky, ale říkala jsem si, že to je stresem. A taky jsem si myslela, že v prváku na univerzitě je normální trochu přibrat. Ale potom jsem si koupila těhotenský test a ten byl pozitivní.“ Při té vzpomínce jsem se zachvěla. „Na díkůvzdání jsem přijela domů a svěřila se s tím mámě. Ta mě objednala ke svojí doktorce. Když se výsledky potvrdily, probíraly jsme společně všechny možnosti. Ale řekla mi, že to rozhodnutí je na mně a že za mnou v každém případě bude stát.“

„Bože,“ řekla Chloe a zavrtěla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že jsi tohle všechno prožívala a vůbec nic jsi neřekla.“

„Styděla jsem se,“ přiznala jsem. „Byla jsem nedbalá a neopatrná. Nechtěla jsem, abyste věděly, co jsem provedla. Ty jsi sotva vyšla základku, Meg bylo teprve šestnáct a Frannie bylo tak *deset*. Měla jsem vám jít příkladem.“

„To jsi dělala, April.“ Frannie se předklonila a položila mi ruku na rameno. „Vždycky jsi myslela nejdřív na ostatní. To jsem se naučila od tebe.“

Usmála jsem se na ni. „Děkuju.“ Potom jsem se podívala na Sylvii. „O Vánocích jsem se vlastně se vším svěřila Sylvii, protože mě na Štědrý večer našla uplakanou. Ale přinutila jsem ji, aby mi slíbila, že to nikomu nepoví.“

„Věděl o tom táta?“ zeptala se Meg.

Pokrčila jsem rameny. „Požádala jsem mámu, aby mu to neříkala, ale nejsem si jistá, jestli mě poslechla. Tehdy jsem si myslela, že bych se mu nedokázala podívat do očí, ale nejspíš by mě podpořil stejně jako máma. Každopádně jsem o tom přemýšlela a rozhodla se, že to miminko chci dát k adopci, a máma mi pomohla přes agenturu vybrat rodinu. Druhý semestr na vysoké jsem odložila a na poslední tři měsíce se přestěhovala k babičce Russellové. Miminko se narodilo v březnu.“

Chloe zalapala po dechu. „Babička Russellová o tom věděla? Ztraceně, vzala si to tajemství do hrobu, že jo?“

„No, máma mě musela někde ubytovat,“ vysvětlila jsem. „Babička to vlastně brala s překvapivým klidem. Řekla mi, že to samé se stalo její kamarádce někdy v padesátých letech a že ta holka musela jít někam do kláštera.“

„Páni.“ Frannie zavrtěla hlavou.

„Takže co to bylo, April?“ zeptala se jemně Meg. „Holčička nebo kluk?“

„Kluk.“ Zavřela jsem oči a vybavila si to malinké, křičící dokonalé miminko, které mi položili na hrudník. „Porodila jsem chlapce.“

Pár vteřin nikdo nepromluvil.

„Mohla sis ho aspoň chvíli pochovat?“ zeptala se Frannie.